



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **T. P. T. T.**, narozena X
státní příslušnice X
toho času v X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019, č. j. OAM-470/LE-BE01-VL13-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah podání účastníků řízení

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) doručenou zdejšímu soudu dne 6. 12. 2019 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajistil žalobkyni v z. p. z. c., přičemž podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání zajištění do 21. 2. 2020.

2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný porušil ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb).
3. Konkrétně namítala, že žalovaný dostatečným způsobem nezvážil možnost aplikace zvláštních opatření. Jejich uplatněním se zabýval pouze stručně ve dvou odstavcích s ohledem na podání žádosti o mezinárodní ochranu pouze za účelem vyhnout se správnímu vyhoštění, a jelikož žalobkyně není zranitelnou osobou podle § 2 písm. i) zákona o azylu, což nesplňuje nároky kladené na odůvodnění rozhodnutí. V této souvislosti dodala, že zvláštní opatření neslouží výhradně jen zranitelným osobám. Má za to, že její nelegální pobyt nemůže být hlavním důvodem k vyloučení aplikace mírnějších opatření. Žalovaný zohlednil pouze skutečnosti svědčící v její neprospěch, přičemž vycházel pouze z informací, které si opatřil ze spisové dokumentace P. Č. r., a nevyslechl ji. Uvedla, že má zájem na území E. u. podat žádost o mezinárodní ochranu a v následném řízení se správním orgánem spolupracovat. Doplnila, že se bojí návratu do země původu z důvodu š. l. s. a š. p. ž. ve s..
4. Dále namítala, že žalovaný dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu podala čistě účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace P. Č. r., a svoji argumentaci založil čistě na skutečnosti, že pobývala na území Č. r. neoprávněně a že žádost podala teprve v z. p. z. c. V tomto ohledu poukázala na preambuli směrnice E. p. a R. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 (dále jen „návratová směrnice“), podle které členské státy mají zohlednit i jiné skutečnosti, než jen neoprávněný pobyt cizince, což se v předmětné věci nestalo. Ve správním řízení uvedla, že na území E. u. přicestovala s plánem požádat o azyl, přičemž cílem její cesty bylo N. Z. pouhé skutečnosti, že nepožádala o mezinárodní ochranu hned po vstupu na území Č. r., ale až v z. p. z. c., nelze samo o sobě dovodit závěr, že tak učinila pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
5. Žalobkyně závěrem namítla, že je nedostatečně odůvodněna délka trvání jejího zajištění. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v z. p. z. c. s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je to maximálně možné. Poukázala na rozsudek N. s. s. (dále rovněž jen „NSS“) ze dne 9. 12. 2015, č. j. 7 Azs 251/2015-66, v němž soud uvedl, že vymezení konkrétní doby trvání povinnosti setrvat v z. p. z. c. je věcí správního uvážení, a proto musí být z rozhodnutí seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah, s přihlédnutím ke specifikům a okolnostem konkrétního případu, byla tato doba stanovena. Žalovaný nepromítl individuální okolnosti případu do odůvodnění délky jejího zajištění a pouze obecně zhodnotil délku trvání řízení o mezinárodní ochraně.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých podkladů vycházel a jakým způsobem je hodnotil. Závěry, ke kterým dospěl, dostatečně odůvodnil, přičemž se nedomnívá, že by se dopustil namítaných pochybení. Žalobou nebylo zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, a rozsudek K. s. v Ú. L. ze dne 31. 8. 2016, č. j. 41 Az 17/2016-19. Dále uvedl, že se řádně vypořádal s možností uložení

zvláštního opatření. Vzhledem k nerespektování právního řádu ze strany žalobkyně a jejího účelového podání žádosti o mezinárodní ochranu by nebylo účinné. V podrobnostech odkázal na spisový materiál a napadené rozhodnutí.

II. Obsah správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně byla spolu s dalšími 4 občany V. v noci z 28. 10. 2019 na 29. 10. 2019 zadržena n. orgány bezprostředně po překročení státní hranice z Č. r. do N. Jelikož nebyla držitelem cestovního dokladu, nedisponovala vízem ani povolením, které by ji opravňovalo ke vstupu či pobytu na území N., byla dne 29. 10. 2019 předána na základě readmisní dohody P. ČR. Při následné kontrole potvrdila údaje o své totožnosti, ale nebyla schopna prokázat oprávněnost pobytu na území s. prostoru. Žalobkyně byla zadržena, bylo s ní zahájeno správní řízení o vyhoštění. Žalobkyni bylo orgány P. Č. r. předáno písemné poučení (informace) ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192270-13/ČJ-2019-040022-SV-CV, o právu požádat o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím P. Č. r., K. ř. p. Ú. k. ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192270-24/ČJ-2019-040022-SV-CV, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Současně byla žalobkyně rozhodnutím P. Č. r., K. ř. p. Ú. k. ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192270-26/ČJ-2019-040022-SV-CV, podle § 124 zákona o pobytu cizinců zajištěna za účelem správního vyhoštění. Následně byla žalobkyně umístěna do Z. p. z. c. B. – J. za účelem realizace správního vyhoštění.
8. V tomto z. podala dne 5. 11. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že opustila V., aby si našla práci a vydělala si peníze; její cílová země není ČR, ale N.; v ČR požádala o udělení mezinárodní ochrany, protože tady chce zůstat pracovat a vydělat si peníze; o mezinárodní ochranu požádala, neboť chce v ČR zůstat; v zemi původu nebyla trestně stíhaná, ani neměla konkrétní problémy se státními nebo bezpečnostními orgány.
9. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyně zajištěna podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný měl za to, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, resp. je pozdržet. Uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu neshledal účinným. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že o neúčinnosti svědčilo nejen vědomé nerespektování právního řádu, ale zejména její zcela účelové jednání, kdy po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění se svému vycestování snažila zabránit požádáním o mezinárodní ochranu, ačkoli měla možnost takovou žádost podat již dříve. Doplnil, že se nelze domnívat, že by žalobkyně náhle své jednání změnila a respektovala zvláštní opatření dle zákona o azylu.

III. Posouzení žaloby soudem

10. Podle soudu byla žaloba podána včas, osobou oprávněnou a splňuje náležitosti na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu kladené. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

11. Podle § 2 písm. i) zákona o azylu: „Pro účely tohoto zákona se rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.“
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“
13. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“ Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v p. s. určeném m., nebo osobně se hlásit m. v době m. stanovené.
14. Na úvod soud připomíná, že jedním z účelů zajištění podle shora citovaného ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, a rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31). Účelem zajištění v tomto případě není pouze zaručit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro p. s. fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců; srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).
15. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že žalovaný svou argumentaci o „účelovosti“ její žádosti o mezinárodní ochranu založil čistě na skutečnosti, že pobývala na území ČR neoprávněně, přičemž podle preambule návratové směrnice mají členské státy zohlednit i jiné skutečnosti, než je neoprávněný pobyt. Stěžejním důvodem pro závěr žalovaného o jejím zajištění byl nikoli její nelegální pobyt na území ČR, nýbrž podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany až po zajištění p. za účelem správního vyhoštění, aniž by žalobkyni v podání žádosti dříve cokoliv bránilo. Žalovaný mimo to přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně pobývala na území neoprávněně, i když si byla svého neoprávněného pobytu vědoma, a nedisponovala platným cestovním dokladem. Zohlednil, že vycestovala ze země původu z důvodu špatné ekonomické situace, přičemž neuvedla žádné faktické, ani právní překážky, které by jí ve vycestování bránily. Na území E. u. nemá žádné rodinné vazby či osoby blízké ani žádnou osobu, na kterou by se mohla obrátit a požádat o poskytnutí ubytování či finanční výpomoc. V ČR není hlášena k pobytu a netrpí žádnou nemocí. Žalovaný vzal správně do úvahy, že žalobkyně cestovala z V. přes U. do N., kde byla zadržena n. orgány a předána P. ČR. Právo vybrat si stát,

v němž požádá o mezinárodní ochranu, žalobkyni nepřísluší. Ačkoli žalobkyně tvrdí, že chtěla v N. požádat o azyl, z její výpovědi současně nevyplývají žádné důvody, pro něž by se do země původu vrátit nemohla.

16. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný zohlednil i jiné skutečnosti než jen pouze neoprávněný pobyt žalobkyně na území, proto argumentace preambulí návratové směrnice není v posuzované věci případná. Napadené rozhodnutí taktéž nevykazuje žádné nedostatky týkající se dokazování skutkových okolností ani logické nedostatky úvahy, z níž plyne závěr, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. O správnosti takového závěru nasvědčují rovněž důvody žádosti. Žalobkyně uvedla, že opustila V., aby si našla práci a vydělala peníze; o mezinárodní ochranu požádala, neboť chce v ČR zůstat pracovat a vydělat si peníze; v zemi původu nebyla trestně stíhaná, ani neměla konkrétní problémy se státními nebo bezpečnostními orgány. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu tedy podle soudu neuvedla. Ze skutečností uvedených žalobkyní nevyplývá, že by jí v návratu do země původu bránila jakákoliv překážka. Nic nenásvědčuje ani tomu, že by žalovaný opomněl zohlednit některou skutečnost. Výše uvedené úvahy pak ústí dle soudu v jediný logický závěr, a sice že žádost o mezinárodní ochranu byla podána výlučně s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, resp. odložit jeho výkon. Žalobkyně svojí obecnou argumentací uplatněnou v žalobě opodstatněnost tohoto závěru nevyvrátila. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zřejmé skutkové okolnosti, z nichž žalovaný tyto závěry dovodil. Tvzení žalobkyně obsažené v žalobě, že se bojí návratu do země původu z důvodu špatné lidskoprávní situace a špatného postavení žen ve společnosti, nemůže být z hlediska splnění podmínek pro její zajištění dle výše citovaného ustanovení relevantní, neboť s tímto tvrzením přišla až po vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a takovou či obdobnou obavu z návratu do země původu neuvedla ani v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Námitka proto není důvodná. Vzhledem k uvedenému soud nepřisvědčuje ani namítanému rozporu s § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.
17. K žalobní námitce, že žalovaný o účelovosti její žádosti rozhodl pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace P. ČR, soud uvádí, že přezkoumávané rozhodnutí je rozhodnutím o tzv. přezajištění, které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. přezajištění tak de facto navazuje na prvotní rozhodnutí o zajištění (v dané věci jde o výše uvedené rozhodnutí ze dne 30. 10. 2019). Je přípustné, aby rozhodnutí o tzv. přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42). Žalobkyně neuvádí, jaká konkrétní skutková zjištění dle jejího názoru v úvahách žalovaného absentují. Soud zdůrazňuje, že pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu (P. ČR), není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup jeho pochybením, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení. Mimo jiné je v důsledku rychlého postupu možné v relativně krátké době napadnout jeho rozhodnutí žalobou, a přezkoumat tak jeho postup soudem. Námitka tedy není důvodná.
18. K námitce žalobkyně, že žalovaný nezvažil možnost uplatnění zvláštních opatření, soud konstatuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně uvedl, že jeho závěr

o neúčinnosti zvláštních opatření je založen na tom, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu až v z. p. z. c. čistě s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet. Doplnil, že by neopustila území s. prostoru, neboť měla za cíl své cesty ze země původu N. Mimo to poukázal na vědomý nelegální pobyt žalobkyně, z něž dovedil, že jejím cílem není získání ochrany před pronásledováním. Vzhledem k tomu, že pobývala na území s. prostoru bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, není její jednání způsobilé poskytnout jakoukoliv záruku dodržování zvláštních opatření.

19. Z rozhodnutí žalovaného tedy plyne, že důvodem, pro který dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, byly neznalost a nerespektování právního řádu a obcházení zákonných povinností a podání žádosti o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V této souvislosti Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobných věcech dovedl, že taková úvaha žalovaného je na místě, je zcela dostatečná a nejedná se o jeho pochybení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, nebo ze dne 2. 5. 2019, č. j. 7 Azs 522/2018-33), pokud posoudil individuální okolnosti případu (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35). Nadto je třeba doplnit, že z tvrzení žalobkyně a skutkových zjištění učiněných správním orgánem nevyplývá, že by žalobkyně měla na území ČR zajištěné jakékoliv ubytování či obživu. Z výsledku naopak vyplynulo, že územím ČR toliko projížděla a neměla zájem se zde usadit, cílem její cesty bylo N. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl podstatné skutečnosti zjištěné ve správním řízení týkající se žalobkyně, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, a s nedostatečností zvláštních opatření se zcela přezkoumatelným a dostatečným způsobem vypořádal. Z povahy věci je navíc zřejmé, že důvody pro vyloučení uložení zvláštního opatření a důvody pro závěr, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (srov. výše), se vzájemně prolínají a není možné je zcela oddělit. Žalovanému proto nelze vyčítat, pokud se prolínají rovněž v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Soud proto souhlasí se závěrem žalovaného, že uplatnění zvláštních opatření by v dané věci nebylo účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobkyně skutečnost, že porušovala právní úpravu ČR i E. u. pro vstup a pobyt občanů třetích států, když neoprávněně vstoupila a pobývala na území č. s. EU (ČR a N.), a to bez oprávnění k pobytu, cestovního dokladu či jiného dokladu totožnosti. Cestu na území E. u. uskutečnila s využitím p., a to s cílem pracovat v N. Její motivace je tak zřejmá. Nelze proto předpokládat, že by poté, co vynaložila značné úsilí a nemalé peněžní prostředky na cestu na ú. E. u., dobrovolně rezignovala na cíl své cesty a vrátila se zpět do země původu. Z jednání žalobkyně tak vyplývá, že v jejím případě existuje n., že nevyčká na území ČR do skončení řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu. Z judikatury N. s. s. plyne, že, „[v]olba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“ (rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23). Tyto podmínky nejsou v případě žalobkyně splněny. Soud se proto s úvahou i závěrem žalovaného o neúčinnosti uplatnění zvláštních opatření plně ztotožňuje, neboť žalovaný zhodnotil všechny jemu známé skutečnosti, které uložení zvláštních opatření vylučovaly. Námitka proto není důvodná.

21. Pro úplnost soud dodává, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobkyně je, či není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu, aby usoudil, zda v jejím případě není uplatnění § 46a odst. 1 zákona o azylu omezeno. Námitka, že vyloučení zvláštních opatření pouze na základě skutečnosti, že žalobkyně není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu, je tedy nedůvodná, neboť, jak soud výše uvedl, žalovaný zohlednil zcela jiné okolnosti případu.
22. K žalobní námitce týkající se délky zajištění soud uvádí, že pokud je jedním z účelů opatření podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, je z povahy věci zřejmé, že toto zajištění musí trvat po celou dobu řízení. Podle soudu žalovaný dostal požadavku odůvodnit rozhodnutí ohledně délky zajištění, neboť srozumitelně a logicky vysvětlil, proč v době jeho rozhodování nemohl mít postaveno na jisto, že žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost, a proč vycházel z předpokladu, že o ní bude rozhodováno ve standardním řízení, které je třeba skončit v šestiměsíční lhůtě (srov. § 27 odst. 1 zákona o azylu). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl takovou úvahu s tím, že očekává rozhodnutí ve věci do 90 dnů a pro účely doručování započítal dobu 4 dnů. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že odpovídající doba zajištění činí 109 dnů. Zajištění žalobkyně na dobu celkem 109 dnů tak bylo v mezích zákonem stanoveného limitu maximálních 120 dnů (§ 46a odst. 5 zákona o azylu). Kromě toho soud uvádí, že žalovaný má obecně na rozhodnutí o žádosti lhůtu k rozhodnutí 6 měsíců, ale i jeho nejkratší lhůta činí 90 dnů. Žalobu proti rozhodnutí ministerstva lze podat ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí a soud má v některých případech na rozhodnutí věci rovněž stanovenou lhůtu, a to 60 dnů od bezvadného podání žaloby. Žalovaný proto stanovil lhůtu na základě zákonem stanovených mezí zcela přiměřenou, přičemž svou úvahu pečlivě odůvodnil. Námitka žalobkyně proto není důvodná.
23. Napadené rozhodnutí neodporuje ani čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť závěr, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, svědčí o tom, že žalobkyně v takovém postavení nebyla. Skutečnosti, které žalobkyně uvedla při svém výslechu v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nenasvědčují tomu, že by byla v postavení uprchlíka, neboť žalobkyně netvrdila nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že byla ve V. p. z azylově relevantních důvodů (srov. § 12 zákona o azylu). Kromě toho nelze souhlasit s tím, že by zajištění žalobkyně bylo možno považovat za opatření zakázané čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků také z toho důvodu, že se žalobkyně sama orgánům ČR nepřihlásila (srov. odst. 1) a ze správního spisu, odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z výše uvedených úvah vyplývá, že zajištění je omezením nezbytným (srov. odst. 2). I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Vzhledem k výše uvedenému soud výrokem I. žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná

zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. ledna 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce